
ТОФИГ МАЪМУД

Зүлмәтдә жанғын

Она хәбәр чатды: бир фәлакәт вар,
Бу кечә евини яндырачаглар.
Бу сөздән Фәтәли һејрәтләймәди,
Дәһшәтли хәбәрдән дәһшәтләймәди.
Јенә дә дајанды тәмкинли, мәғрур,
Јенә дә алыннда о вугар, гүрур.
Јенә дә дүшүндү далғын бир һалда,
Севраса сөјләди чылғын бир һалда:
Горхмурам һеч кәсдән, бир чани кими,
Гојун яндырсынлар мәним евини.
Әкар бачарсалар, разыјам буна,
Бәлкә бир нур дүшсүн зүлмәт гојнуна.
Парласын, көрүнсүн ғығылчым, атәш,
Бу жанғыш ичиндән доғсун бир күнәш.
Одунда яндырсын бүтүн дилләри,
Евини яндырмаг истәјәнләри.

Јандырсын бүтләри, мә'бәдкаһлары,
Бөгсүн фәрјадлары, бөгсүн аһлары.
Гопсун бир жанғыш ки, нурлансын аләм,
Бу жанғыш ичиндә јансын кәдәр, гәм.
Јанмасын биналар, күлләр, чичәкләр,
Алышсын бејниләр, јансын үрәкләр.
Бу жанғыш, бу атәш дүјгуларымдыр,
Мәним хәјалларым, арзуларымдыр.
Јандыра билмәзләр дүјгуларымы,
Јандыра билмәзләр арзуларымы.
О, сусду, дајанды, гәмли, мүкәддәр,
Ачылды көзүндә нурлу бир сәһәр.
Онуң һәр кәлмәси, сөзү јанырды,
Зүлмәтин гојнунда өзү јанырды.
